

מי שם

מחזה מאת עידן זילברשטין

הדמויות (לפי סדר הופעתן):

מספר
המורה
התלמיד
הזונה
החייל
הסוחר
הסוחרת
שומר הגבול
המפקד

המחזה מתרחש בין הפוגה לחידוש הקרבות,
בשממת ביניים שבין שני גבולות של מדינות אויבות.

טרם התרחשות.

מספר: אלה שלהי ימיה של המולדת. הפצצות האינסופיות הופכות לקלישאה מזדיינת – פצצה – זאת אומרת - אני לא צריך לצייר לכם עשן - כן? – פצצה – גופות נערמות בפתחה של חנות מכולת בוכייה – אלפיים וארבע מאות לקרטון חלב – פצצה – ואויב – מי אויב – הוא? – היא? – אולי אתה? - דם זורם במערכת הביוב – אזרח – חייל – עובד – משלם – בכסף – משלם – בגוף – משלם – בזקנה בעודי צעיר – מולדת - אולי את דורשת יותר מדי? אולי תכנסי כבר למיטה – מולדת – תענגי את עצמך ותקומי בבוקר סמוקת לחיים? ואני שואל אתכם ואותה - את המולדת – כן? איפה – לעזאזל – הפואנטה – של הבדיחה הארורה הזאת – פצצה – מתברר שהעולם בכל זאת שטוח. בסופו קופצים אל תהום האדישות – סוף – האור גווע – חושך - מסך – יציאה אל דרך סלולה. שביל צפוף. דרך אחדות המחשבה – שממה -

אתה מקבל את מקל הנדודים כשאתה אומר
את הדברים שעליהם אסור לדבר
ושכחתי מי אני – מי אני - שכחתי – מי
אבל את זה אני זוכר.

בשממה הזאת - שאלות נשארות תלויות באוויר - כנגד חוקי הטבע.
שאלה אחת מהדהדת מעל כולן.

מערכה ראשונה.

1.

שממה ערפילית. המורה עומד ומחכה. נכנס התלמיד. עוצר.

התלמיד: מי שם?

המורה: (קופא)

התלמיד: מי שם?

המורה: (בקול קטן) מי שם...?

התלמיד: תשמיע שוב את הקול.

המורה: מי...?

התלמיד: (קרוב ועומד לצידו של המורה) אני.

המורה: סוף-סוף.

התלמיד: לקח זמן, אדוני המורה. לא פשוט לטפל בכזה עניין.

המורה: טופל העניין?

התלמיד: טופל, אדוני.

המורה: ללא קצוות, עד הסוף?

התלמיד: עד הסוף, אדוני. (פאוזה) כמעט...

המורה: מה פירוש כמעט?

התלמיד: השארתי פתח צר לחרטה, אדוני. ממש חריץ...

המורה: לא ביקשתי!

התלמיד: ששש... אני יודע, אבל ככה לימדת אותנו, אדוני המורה. בקבלת החלטות,

לעולם להשאיר פתח מילוט.

המורה: אכן, לימדתי אותך דבר.

התלמיד: אמנם הדבר נעשה ונפוץ לכל קצווי ארץ, אבל אם יש בך שמץ של ספק...
 המורה: לא הפעם...
 התלמיד: לימדת אותנו לחשוב ולשקול מפני תשובה נמהרת...
 המורה: לא נמהרת...
 התלמיד: פן תצטער...
 המורה: לא אצטער...
 התלמיד: ולא תוכל לתקן...
 המורה: התיקון הוא המעשה הזה!
 התלמיד: ששש... המעשה שאתה עושה, אדוני המורה, הוא סופי במובן המוחלט שלו.
 מכיוון שאני מעורב ועלול לשלם מחיר, עלי לוודא שאתה לא חוזר בך.
 המורה: לא חוזר לארץ.
 התלמיד: ובלשון עתיד?
 המורה: (מביט בו כמאשר)
 התלמיד: (מתיישב וחולץ נעל) ככה לימדת אותנו, אדוני המורה. מרגע שהחלטה מתיישמת,
 כל פינה היא בעלת משמעות.
 המורה: אכן, לימדתי אותך דבר.
 התלמיד: המצוי בפרטים הקטנים...
 המורה: הוא זה, שבסופו של דבר...
 התלמיד: מוצץ את הפטמה.
 המורה: מוצץ...?
 התלמיד: את הפטמה... שיניתי קצת את המשפט שלך.
 המורה: אבל המשמעות...
 התלמיד: המשמעות זהה. (דוחף יד לנעל ומוציא ממנה מסמך) בנעל שמאל המסמך הראשון.
 על האובדן.
 המורה: אותנטי?
 התלמיד: חתום בשלוש החותמות המקוריות. (דוחף את המסמך בחזרה לנעל. חולץ את הנעל השנייה)
 בנעל ימין המסמך על הביטול.
 המורה: ביטול מוחלט?
 התלמיד: מעבר ועד הווה. חוסר הקיימות שמאשר המסמך המבטל, פוסל גם אפשרות של עתיד. ככה לימדת...
 המורה: אכן, לימדתי...
 התלמיד: (דוחף יד לנעל ומוציא ממנה מסמך) מי שלא לומד את טעויות העבר...
 המורה: לא יוכל...
 התלמיד: למצוץ פיטמה.
 המורה: (מביט בו)
 התלמיד: המשמעות זהה. במקרה שלך, כשאין עבר ויש הווה מחוק, גם העתיד אינו נראה. (פאוזה) אדוני.
 המורה: אני מודה שאתה מרשים אותי.
 התלמיד: (נעמד בגרביו ומביט בו)
 המורה: (מביט כשואל)
 התלמיד: הנעליים.
 המורה: אה, כן. (מתיישב וחולץ נעל) אתן לך בדיוק את הסכום שסיכמנו עליו.
 התלמיד: אתה חייב לדבר שקט יותר. (פאוזה) אדוני.
 המורה: המצב מגביר את עוצמת הקול.
 התלמיד: תשתדל.
 המורה: (חולץ את הנעל השנייה) אני מתכנן את זה הרבה זמן. הרבה זמן נדחס לעכשיו ומתפרק.
 התלמיד: הקרבות עלולים להתחדש בכל רגע. אני צריך לחזור. (פאוזה) אדוני.
 המורה: (ממהר לסיים לחלוץ. נעמד עם נעל אחת ביד. דוחף יד לנעל ומוציא ממנה שטרות של כסף.

חוצה את השטרות) בתוספת תודה מקרב לב, תלמידי הנאמן.
 התלמיד: (לוקח את השטרות וסופר אותם. מביט על השטרות שנותרו בידו של המורה) ולמה אתה צריך את ה...
 המורה: לשלם למורה הדרך,
 וקצת שיהיה להתחיל את החיים מעבר לגבול.
 התלמיד: (מכניס את המסמכים שהוציא בחזרה לנעליו, אוחוז בנעליו ומניח אותן לרגליו של המורה)
 המורה: אה, כן. (מוציא מהנעל השנייה פנקס, דוחף אותו לכיס במקטורן שלו. דוחף את הכסף שבידו לכיס שני. אוחוז בנעליו ומניח אותן לרגליו של התלמיד)
 התלמיד: ומה היה בנעל?
 המורה: זה ענייני הפרטי.
 התלמיד: הרי לא נראה עוד. מה הטעם בסודות?
 המורה: (פאוזה) מגיע לך לדעת, תלמידי הנאמן. (מביט סביבו. כממתיק סוד) בפנקס הזה, בכתב יד צפוף וקטן, אני ממשיך לכתוב את הסיפור שלי. הסיפור שלי, על אף הכל, ממשיך להיכתב.
 התלמיד: השמועה אומרת, שאתה, בסיפור שלך, שואף להחליף את השלטונות.
 המורה: אני כותב את שלי והם קוראים לזה מרד. אם היו קוראים את הסיפור שלי...
 התלמיד: (רוכן במהירות ונועל את נעליו של המורה) ולמה, בעצם?
 המורה: כי מה הטעם, בעצם?
 התלמיד: (מחדד) למה בעצם אתה...
 המורה: (פאוזה. מצמיד שתי ידיים לצווארו. מהדק אותן)
 התלמיד: מה אתה עושה?
 המורה: (תוך כדי חניקה) את הספר שלי שרפו. נאלצתי לכתוב מאמרים בשם של זונה.
 כל זה, כי לא חתמתי על נאמנות.
 התלמיד: השמועה הזאת נכונה...
 המורה: (מרפה את ידיו) זה למה.
 התלמיד: יכולת לשמור על הזהות שלך.
 המורה: הזהויות נמחקו. כמו כלב והבעלים שלו. רק מי זה מי?
 התלמיד: יכולת להישאר ולהלחם.
 המורה: לא היו מרפים ממני. הייתי מת בעודי בחיים. שם, מעבר לגבול, יש ארץ אחרת. הצהרת הנאמנות רואה אותה רק דרך כוונת הרובה. שם אלמד תלמידים לכתוב סיפור. שם אלמד אותם שנאמנות, כמו שפה של סיפור, היא עניין מורכב. אולי הם יחוללו שינוי.
 אחרי שעה אחת כזאת, שעה אחת של נצח, אפשר יהיה לכבות את האור מעלי.
 התלמיד: שעה אחת של נצח... כי מי שמתמיד ולא נכנע לכישלונות הקטנים, בסופו של דבר...
 המורה: מוצץ פיטמה...? (שהיה) המשמעות זהה? (פאוזה) בינינו, תלמיד נאמן, מה כבר נשאר לי בארץ שלי?
 התלמיד: (שהיה) אישה וילדה קטנה.
 המורה: (שותק)
 התלמיד: אישה...
 המורה: היא מבינה... היא אוהבת ומבינה ש... אני עושה את זה גם בשבילה...
 התלמיד: וילדה קטנה...
 המורה: כשהיא תגדל היא תהיה גאה, כי... המציאות שלה תהיה שונה... אולי בזכותי... לא?
 התלמיד: (שותק)
 המורה: לא...?
 התלמיד: (פאוזה) המעשה והזמן נגמרו. (פונה לצאת)
 המורה: בכל זאת, שאלה אחת.
 התלמיד: (עוצר) עדיף שלא תשאל. אני אחזור ואתה תלך. ככה עדיף.
 המורה: זאת שאלה חשובה.

התלמיד: לשאלות יש מחיר.
המורה: (פאוזה) היה קשה...?
התלמיד: (מסתובב אליו במקום) בעצם, אחד הדברים הפשוטים שעשיתי בחיי.
המורה: בכל זאת, היית צריך...
התלמיד: לו לא היית עוצר אותי, הייתי מספר לך שבזכות המלחמה מצאתי בקלות גופה אנונימית.
לו לא היית עוצר אותי, הייתי מספר לך שניתן היה לזהות בגופה את כל אחד מאיתנו.
אבל עצרת אותי. אני לא יכול לספר לך את זה.
המורה: אני לא מבין. אשתי...
התלמיד: מקסימה...
המורה: נכנסה לזהות את הגופה?
התלמיד: חתמה על הצהרת הנאמנות. זאת אומרת, לפני שמסרה אותך.
המורה: אני לא מבין.
התלמיד: אשתך נאמנה. לא לך. הילדה, קטנה מכדי לספוג את הסיפורים שלך. היא תגדל להיות גאה.
המורה: אבל את כל זה עשיתי...
התלמיד: בשביל מי? (מתקרב מעט למורה) אתה לא זוכר אותי, אה?
אמרו לך שאני מסוגל, אמרתי לך שאני תלמיד...
המורה: הן יודעות שאני חי?
התלמיד: איפה ישבתי בכיתה?
המורה: שניסיתי לביים את המוות שלי?
התלמיד: מקדימה?
המורה: אתה הבטחת שזה יהיה חלק.
התלמיד: מאחור? (מתקרב אליו יותר) אתה זוכר את השם שלי?
המורה: בוגד.
התלמיד: אתה בכלל בטוח שהייתי תלמיד שלך?
המורה: זה השם שלך. בוגד!
התלמיד: (מושיט יד לעברו) את הכסף.
המורה: תחזיר לי אתה את הכסף. שילמתי לך על כלום.
התלמיד: אתה צריך שאוציא אקדח או סכין? הרי אגבור עליך בהנפה של יד אחת.
כסף של המולדת נשאר במולדת. וגם את הפנקס.
סיפורי מרד בשפת המולדת, יישרפו במולדת. (מחדד את הושטת היד)
המורה: (שהיה. מוציא מכיסו את השטרות ואת הפנקס ומניח אותם בידו) את מה שיש לי פה,
(מצביע על ראשו) אי אפשר לקחת ממני. אבל... אני מוכן... לשקול...
התלמיד: לא... לפחות אל תאבד את זה...
המורה: כן, יש פתאום מעט... חרטה...
התלמיד: (שם מסיכה על פניו)
בזכות ההפוגה שבין הקרבות, ניסינו לשמור על הכבוד שלך. יש מי שצופה, אתה מרגיש?
המורה: אתה...!
התלמיד: אנחנו לא מבינים.
המורה: מה עכשיו?
התלמיד: (מתקרב אליו מאוד) מה...?
המורה: עכשיו מה...?
התלמיד: אנחנו יודעים לאן אנחנו חוזרים.
המורה: ואני...?
התלמיד: אתה לא אנחנו.
המורה: אבל הייתי.
התלמיד: (דוחף את פניו לפני המורה) מה?

המורה: הייתי...
 התלמיד: בדיוק.
 המורה: אין אשראי?
 התלמיד: על מה?
 המורה: על שהייתי.
 התלמיד: מי זוכר?
 המורה: אני זוכר.
 התלמיד: אנחנו לא מבינים אותך.
 המורה: אני בטוח שיש כאלה...
 התלמיד: אין אנחנו 'כאלה'! יש אנחנו.
 המורה: מה אני אמור לעשות...?
 התלמיד: השפה שלך, אני לא מבין.
 המורה: (בקול גדול) שינוי! מי שחי כל חייו בפער שבין הייאוש לאדישות...
 התלמיד: עוד מעט יגיע פחד.
 המורה: אין בו פחד מפני שינוי!
 התלמיד: ואחרי הפחד, השפה שלך תשתנה. מין תיקון קטן לקלקולים גדולים.
 המורה: השינוי הזה, אתה מבין...
 התלמיד: אולי אז תהיה חכם מספיק להשתמש בשפה בצורה אחרת ובכל מקרה,
 רחוק מאיתנו...
 המורה: התלמידים שלי...
 התלמיד: את התלמידים שלך כבר שלחנו לתיכון.
 המורה: הם למדו ממני...
 התלמיד: יש לך דעה...! לך יש דעה על זה ועל זה...! הם כבר לא ידקלמו את קלישאות המרד שלך.
 ולמה לא להרוג אותך, אתה שואל? אנחנו לא מטומטמים. מוות שלך, קבר לעלות אליו... מסוכן!
 היית מת אבל נשאר נוכח. לא, לא...
 המורה: אני חי וכל עוד אני חי...
 התלמיד: (מגחך) השפה שלך מצחיקה.
 המורה: זה עניין רציני ואתה...
 התלמיד: מצחיק... הייתי עושה את זה בחינם.
 אתה פליט. כמו ים שפולט שארית. ניקוי שיניים. (יורק)
 אין לך היסטוריה. אתה מתחיל את חיך ממש עכשיו. נולדת בן שלושים. בן בלי בית או ארץ לגור
 בה, בלי אישה וילדה שיכלו להיות שלך, פה, בשממת הביניים הזאת שבאזור הספר. מי יודע אם
 תזכה לחצות את הגבול או מה יקרה לך אם תזכה. ביקשת שעה אחת של נצח והיא מתחילה עכשיו.
 בקיצור, הכל פתוח. ולא בהכרח לטובתך.
 (פאוזה)
 ואפרופו הפעולה הפשוטה ומכמירת הלב, המספקת ומרגשת, הפעולה שחווים תינוק בן יומו וגבר
 במלוא אוננו. בקיצור, אפרופו מציצת הפטמה. אתה בטח שואל מי ידאג לאשתך. (מתרחק ממנו
 תוך ריקוד קליל) חשבנו שנעליך יהיו גדולות יותר, אדו... אתה... מי שלא תהיה...
 (תוך ריקוד מקיש נעל בנעל באוויר. ממשיך לרקוד ויוצא)

מופיע מספר.

מספר: כשמופיעה הבדידות במלוא העוצמה המופלאה שלה –
 אני – לא תאמינו – כן? יורד על בירכיים – ומתפלל – מניף ידיים – ומתפלל –
 לא. לא לאל. אליה. לאישה. ל – ה – אישה – אליה – מתחת לשמלה שלה – בין רגליה –
 על הפטמה – מתפלל – תפילה במלוא האמונה – מאמין בקדושה – ב – ה – קדושה. אישה.

פתרון-תמיד למצוא אישה להתחבר
 בין טלפיה עמוק להסתתר
 ושכחתי מי אני – מי אני – שכחתי – מי
 אבל את זה אני זוכר.

לפני שהיא תתעורר – לפני הבוקר – אני מוצא את הדרך המהירה לחמוק.
 לפני שתתחיל לשאול.

2.

נכנסת הזונה. עוצרת.

הזונה: מי שם? מי שם?

אני אמורה לפגוש פה מורה דרך... זה אתה...?
 אתה מת? ככה נראה המוות? ככה אני אראה בעוד זמן?
 (צועדת צעד אחד בכיוונו) אתה יכול להגיד לי אם זה גן עדן או... תהנהן אם זה גן עדן.
 לא הייתי מרוכזת. תהנהן שוב. (מדגישה) זה גן עדן...?
 אני מבינה... (צועדת צעד נוסף בכיוונו) יש רוטינה פה? שגרה?
 אוה, השגרה המבורכת... אני כבר מתגעגעת לשגרה. (רוכנת כממתיקה סוד)
 תהנהן, זה טבעי שמת מתגעגע?
 (מתיישרת) לא...? אני כן... מתגעגעת... לגברים שלי, לארוחות הגורמה שלי...
 (רוכנת כממתיקה סוד) זה טבעי שמת רעב?
 (מתיישרת) לא...? אני כן... רעבה... לגברים שלי, לארוחות הגורמה שלי... (רוכנת)
 איך זה עובד, פה ב... (פאוזה) מסעדות? חדר אוכל? תלויים...? האוכל סביר?
 לא, אה? והגברים? (נעמדת לצידו) אתה יודע, אתה מרוחק, אפילו בשביל מת.
 אתה מתבייש?
 אתה כן... מתבייש... אתה מהגברים המתים שזקוקים להיכרות לפני ש... אין בעיה. נכיר קודם.
 (לוחצת את ידו) למה זרקו אותך מהארץ?
 טוב. אספר קודם. כי אני מהווה דוגמה שלילית לדור העתיד, ככה הוא אמר. לדור ההווה גם.
 (מגחכת) ביקש שאחתום על הצהרה של נאמנות. אמרתי לו, הלילה אתה, בבוקר
 הוא. איך יכולה לחתום נאמנות? זונות ואינטלקטואלים מאיימים על אורח החיים שלנו, הוא אמר.
 זה הסיפור שלי. ושלך?
 אתה לא... אז אני מניחה שאתה... נכון?
 אתה יודע שאינטלקטואלים עושים לי את זה?
 אני יכולה לראות דרך העיניים, את השרירים של המוח. (מתבוננת בו) אז מה הסיפור שלך?
 (עומד לדבר)

הזונה: הכרנו ואתה עדיין מתבייש? זאת אני...? אני לא הולמת את המידות שלך? אתה מתבייש בי...
 תתבייש אתה, בעצמך. איך אתה מעז להתנשא? אתה אנטיפת, אפילו בשביל מת. (מביטה הצידה
 במופגן) מורה דרך, אמרו לי. מי זה? ואיפה? (מחזירה מבט אליו) ולאן?
 ובכלל, פה, ב... לא-גן-עדן הזה שלך, אתה לא אמור להיות מכוסה בתולעים ורימות? ברקב ובריה של
 תרנגול על להבות? ומה עם האש? והלשונות שמקפיצות אנשים קטנים עם קרניים? (פאוזה) בחיי,
 המוות הזה נותן לי תחושה של... חיות. כשמסתכלים על שנינו, אי אפשר לטעות. אתה, במצבך. לי יש
 עוד סיכוי. (מתרחקת ממנו מעט) זה רק עניין של דמות. אני רגילה. אקח על עצמי דמות
 מהוגנת, אבטיח להתחתן עם בן זוג מהוגן, להוליד ילדים מהוגנים, אמחק את עברי הלא כל כך מהוגן.
 אהיה... גנת. אלמד ילדים קטנים לעשות צרכים בסיר. אף אחד לא יחשוד שהייתי...

(מוחקת משפתיך את השפתון. פותחת תיק שעל כתפה. מוציאה שפתון) איזה ליפסטיק מתאים לגננת? את זה אוהבים החיילים. (מכניסה את השפתון ומוציאה אחר) זה של האינטלקטואלים. (מוציאה מהתיק מראה ומורחת את השפתון של שפתיך. מחככת שפה בשפה ומביטה) גננת... (מחזירה את השפתון והמראה לתיק. מתקנת את התיק שעל כתפה) אני חוזרת לארץ. אוכל להשיב לעצמי רוטינה, חדשה, אבל רוטינה. אוה, השגרה המבורכת... (מתקרבת אליו מעט. מדגישה) לא נעמת לי בכלל. (פונה ללכת ממנו. רואה את זוג הנעליים) (מתכופפת כדי להרים את הנעליים)

המורה: (אוחז בה ומנשק אותה)

הזונה: (מתמכרת לנשיקה)

המורה: (מרפה ממנה)

הזונה: בחיי...

המורה: אני לא...

הזונה: ואחרי הלשון יש קול...

המורה: מת. אני לא מת...

הזונה: יפנית?

המורה: (מחדד וממחיש) לא מת...!

הזונה: סינית?

המורה: (מניד ראש)

הזונה: קוריאנית, נכון? עוד לא היה לי מאחורי לשון, קול מהשפות החושניות האלה.

אתה מורה הדרך?

המורה: (מניד) לא.

הזונה: אתה מהם...?

המורה: (מניד) לא.

הזונה: בחיי, אני מתחילה להבין קוריאנית.

המורה: (ממחיש) אני מדבר בשפה שלך...

הזונה: זה בטח גן עדן. גבר קוריאני שמבין אותי ולי אין מושג מה הוא אומר. חשבת שכולכם מלוכסנים.

מי אתה, מלאך?

המורה: תסתכלי במסמכים שבנעליים. (מורה לה על הנעליים)

הזונה: הנעליים... שלך... לנעול כדי...

המורה: לא, לא. (מבטל בתנועה. מתקרב אליה. מצביע על פנים הנעל)

הזונה: (דוחפת יד לנעל. מוציאה מסמך אדום) פה כתוב מי אתה?

המורה: כן, כן... (מהנהן)

הזונה: (פותחת את המסמך, מביטה בו מכל צדדיו) ריק...

המורה: (חוטף את המסמך מידה. מביט בו והופך ומביט) בנעל השנייה... (מורה לה)

הזונה: (דוחפת יד לפנים הנעל השנייה. מוציאה מסמך אדום. מביטה בו והופכת ומביטה)

המורה: (חוטף את המסמך מידה. מביט בו והופך ומביט)

הזונה: (מביטה סביבה) לא נולדת עכשיו...

המורה: (פונה ממנה)

הזונה: ואתה לא באמת קוריאני, נכון?

המורה: (זורק את המסמכים על הארץ)

הזונה: (רוכנת ונועלת את הנעליים) חייבת לחזור. מי שלא תהיה, אתה לא בעיה שלי.

המורה: (מצמיד שתי ידיים לצווארו)

הזונה: (מסיימת לנעול) אני גננת מהוגנת עכשיו. חייבת לחזור.

המורה: (מהדק את הידיים על צווארו)

הזונה: (קמה. מביטה בו)

המורה: (מרפה מעט)

הזונה: (מפנה את מבטה ממנו ופונה לעזוב)
 המורה: (מהדק ידיים על צווארו)
 הזונה: (עוצרת)
 המורה: (מרפה)
 הזונה: (פונה ומרימה את המסמכים. באה למורה. פותחת מעט את המקטורן שלו. דוחפת את המסמכים לכיס המקטורן) תמלא אותם בזהות שלך.
 המורה: (קופא)
 הזונה: (נוגעת בפניו)
 המורה: (נרתע מעט לאחור)
 הזונה: (אוחזת בפניו) היה יכול להיות נחמד אם היית גבר קוריאני.
 המורה: (מניח את ידיו על ידיה)
 הזונה: אבל גם אותך זרקו, אתה מבין?
 המורה: (מהדק את ידיה על פניו)
 הזונה: שני מינוסים, לא נותנים פלוס...
 המורה: (ידיו מתהדקות על צווארה)
 הזונה: (מנסה להשתחרר מאחיזתו) מה אתה עושה...?
 המורה: (לוחץ ומהדק את הידיים)
 הזונה: (מנסה להשתחרר)
 המורה: לאן תגיעי? לגן עדן, או...
 הזונה: (נלחמת בו)
 המורה: מה יותר שגרה ממות? (מרפה מעט)
 הזונה: (נדמה שידיה עוד מחזקות את ידיו על צווארה)
 המורה: (מתרחק ממנה) אני מתנצל. אף פעם לא... אישה...
 הזונה: (מתנשמת. מוציאה מראה מהתיק שעל כתפה. מסדרת את שיערה ומתקנת את השפתון.
 מכניסה את המראה לתיק. מתקנת את התיק על כתפה. לא מביטה בו) אתה צריך לנסות את זה.
 המורה: לא יודע מאיפה זה בא...
 הזונה: (נועלת את הנעליים. מחדדת) אתה צריך לנסות את זה. (פונה ממנו) איזה כיף לא להיות אני. הייתי... מי שהייתי. עכשיו אני גננת. עניין של החלטה ושינוי של שפתון.
 המורה: (לא מגיב)
 הזונה: מי אתה רוצה להיות?
 המורה: אני מורה.
 הזונה: אדריכל. מצוין, מתקדמים.
 המורה: אני מורה ואני לא חוזר איתך לארץ.
 הזונה: אתם, האינטלקטואלים, יודעים הרבה, אבל תמיד צריך להסביר לכם. מה אתה חושב על שגרה?
 המורה: (ממחיש) בארץ חדשה אלמד תלמידים חדשים.
 הזונה: (מחדדת) השגרה המבורכת...?
 המורה: (פונה ממנה בתנועת ביטול) זה מיותר לנסות. לכי, לפני שאפגע בכך שוב.
 הזונה: (באה אליו) אדריכל קוריאני וגננת שנועלת את נעליו. אתה מבין?
 המורה: (מניד ראש)
 הזונה: ככה נוכל לחזור לארץ. זוג מהוגן שתעה בדרך ופתאום מצא את הכיוון הנכון. אתה יכול...
 המורה: (לא מגיב)
 הזונה: לנשק את ה... גננת... (באה אל שפתיו ומנשקת אותו)
 מופיע החייל, מסיכה על פניו.

החייל: (מביט בזוג. לקהל) כל היופי הזה, מול הקושי שבפנים. וליופי יש קול. של חטא...?

הזונה: (ניתקת משפתיו של המורה. אוחות בידו) אין חטאים, אדוני החייל. אישי ואני, שנינו לא חוטאים, אלא תועים בדרך. מגלים את הכיוון בחזרה למולדת.

המורה: (ניתק מהזונה. בא אל החייל) אתה יכול למסור לשלטונות, שהחטא הוא האלימות שבה נהגתם כלפי. אבל אלימות לא תשתיק אותי. אתה מבין?

הזונה: (באה אל המורה ואוחזת בידו) שפה אקזוטית. אדריכל מהמזרח... בונה מילים ציוריות. (כממתיקה סוד) רק אני מבינה אותו.

המורה: (ניתק מהזונה. לתוך פניו של החייל) אתם חוטאים לערכים שעליהם הקמנו את המולדת. אתם ואשתי. אני נאמן לדרכי. אתה מבין?

הזונה: (באה אל המורה וכופה עליו אחיזת יד) הוא מלא תשוקה לחזור. החייל: (לקהל) אין לחזור. אם אתם מעבר לגבול, זאת אומרת שפלטנו אתכם.

הזונה: קרתה טעות. נסחפנו. כמו ספינה, על גל גדול. עכשיו אתה יכול לתת דחיפה קטנה. להחזיר אותה ללב ים...

החייל: (לקהל) ללב ים זה לפלוט...

הזונה: לקלוט...

החייל: (בא אל הזוג. לקהל) מסתירים. היא...

הזונה: מלמדת ילדים קטנים לעשות צרכים בסיר. גננת.

החייל: (לקהל) ואין ילדים.

הזונה: נאמץ אותך, כמו שמאמצים חיית מחמד.

החייל: (לקהל) הרבה מילים שלה. והוא...

המורה: (ניתק מהזונה) גם אתה צריך לקחת את גורלך בידך. אתה ועוד אתה ועוד כמוך. אתה מבין?

החייל: (לקהל) מה הוא אומר?

הזונה: שהוא מוכן לתמוך בך כאבא. לשלוח חבילות לחזית.

המורה: (מתרחק מהם מעט) כשתתעוררו, שניכם, ההיסטוריה כבר תשפוט אתכם. פושעים.

הזונה: (לחייל) זה רגע אחד של התלבטות. (למורה) נכון?!

המורה: (בתנועת ביטול) אתם לא מבינים.

החייל: (לקהל) פליטים.

הזונה: (למורה) תמצא דרך להסביר לו.

החייל: (לקהל) הגבולות סגורים בפני פליטים.

הזונה: (לחייל) אנחנו בשר מבשרה של המולדת.

החייל: (לקהל) מנסים לרמות את המולדת!

הזונה: (באה למורה) אתה רואה? אתה לא טוב בלהיות קוריאני.

החייל: הייתי חייב לוודא, אתם מבינים?

המורה: (פונה ומתחיל לצעוד)

הזונה: (צועדת אחריו)

החייל: אתם צריכים שאוציא אקדח או סכין? גם במצב, אגבור עליכם בהנפה של יד.

המורה והזונה: (עוצרים)

החייל: 'שים על החייל מסיכה ויאמר את האמת'. (מסיר את המסכה מפניו.

מעתה מדבר לשניהם) אני לא טוב בזה. איכשהו האמת נפלטת ממני בלי המדים.

(לזונה) אמרת, תאמצו. אמרת, לתמוך כאבא. אתם תזכרו את החייל שגווע.

המורה: (בא לחייל. אוחוז בו בחוזקה) הייתה לי הרגשה שאתה לוקח את הגורל ביד. תדע שזאת התחלה, לא הסוף.

החייל: (מתמוטט אל ידיו) אל תחנוק. הטבע, בעקבות כמוסת הרעל, יעשה את שלו. הראייה כבר מטושטשת.

הזונה: (באה לחייל) אומרים שיש גבורה בפצצות וכדורים. למה כמוסה של רעל?

החייל: חתמתי על הצהרה. היה כתוב שהחייל מוכן להקריב את חייו.

כל קרב שנגמר ואני חי, מוליד תקווה. אחרי הפסקה קצרה, מגיע קרב נוסף. אני כבר לא זוכר למה. פשוט פוחד.

אני לא רוצה מות גיבורים, לכן הכמוסה.
רוצה לבחור איך ומתי למות.
הזונה: (למורה) תדפוק לו על הגב. שיפלוט.
המורה: (דופק על גבו של החייל)
החייל: קריסה של הריאות.
הזונה: (מתיישבת. למורה) תניח אותו עלי. אנשים אותו.
המורה: (תומך בחייל וזה נשכב על הזונה כתינוק)
הזונה: (תוך כדי הנשמה) האוויר הזה... מסלק רעלים...
המורה: הצמדת השפתיים מחייה.
הזונה: (מנשימה)
המורה: אין ספק.
הזונה: הסתלקו הרעלים...?
החייל: הנולד, המתבגר והנוטה למות, משתוקק ל...
הזונה: אוויר חופשי...
החייל: את ההנקה אני לא זוכר...
הזונה: אתה משתוקק לרענון זיכרון של חיים קצרים...
החייל: מתחרז בקדמה, רתמה, נטמא...
הזונה: (פאוזה) זיהית שאני לא גננת.
החייל: הייתי מבקש את זה מכל אישה.
הזונה: (מצמידה את שדה לפיו)
החייל: (עוצם עיניים ונוהם)
המורה: לעומדים למות בא בקלות,
החייל: (נוהם)
המורה: מה שלחיים נדרש מאמץ רב.
החייל: (בקושי) אמא, אני כבר לא רואה. אבא חזר?
הזונה: (למורה) תתקרב. (לחייל) אבא פה.
החייל: אלה שעוד רואים שהאור קיים,
שיתנו ליופי שהם רואים להוליך אותם.
תזכרו אותי, אמא ואבא. בבקשה. (החייל מת)
הזונה: (מחבקת אותו ומתייפחת. קמה ומניחה את ראשו על הקרקע)
המורה והזונה עומדים מעל גופת החייל. שתיקה.

המורה: ילד מת מול העיניים, ילד שהכרתי רק לפני שתי דקות,
ביקש ממני לזכור אותו כאב.
והלוא אב, שבנו מת עליו, הייסורים שהבן כבר לא חש,
חלים עליו.
מה עושים עם הבקשה הזאת?
הזונה: הייתי צריכה לחוות אובדן מפתיע כזה,
כדי להבין אותך.

סוף מערכה ראשונה

בין התרחשויות 1.

מספר: באמצע שומקום – שם נקבר צעיר – עוד-לא-היה-כבר-לא-יהיה – הספד שקט –
 היו לו חלום – מות – יללה קצרה – חזרה לשגרה – השקטה – באמת –
 אני שואל אתכם ואותה – את המולדת – כן? – אי אפשר אחרת? – אי א פ ש ר? –
 למולדת יש טבע כזה – לשתוק כשהשאלות קשות – לחייך במבוכה –
 לפזר שקט קסום – הרי אתה פה בשבילי ואני בשבילך – אני כבר לא – כן? –
 גזרת עלי מקל של נדודים – קברת בחול – ובזמן שקוברים – בשקט – לעיתים –
 מוצאים אוצרות – בקבוק מזוין עם לגימה אחרונה – של אלכוהול – שקט –

התשוקה לשכחה מתחילה להצטבר
 הלשון מתגעגעת לטעם משכר
 ושכחתי מי אני – מי אני – שכחתי – מי
 אבל את זה אני זוכר.

מערכה שנייה

כעבור שעות אחדות. באמצע שממת הביניים שבין שני הגבולות. סוחרי הזהות, סוחר וסוחרת, עומדים ומביטים. זה לכיוון הגבול האחד, זאת לגבול השני.

הסוחר: באמריקה אפשר לבחור
 אישה מתוך מבחר.
 שחורה עם שדיים מסיליקון, ג'ינג'ית עם בטן מתוחה,
 שטנית עם שפתיים ממולאות.
 אבל באמריקה, את מבינה, לא מתפזרים.
 השחורה עם השדיים, הג'ינג'ית עם הבטן
 והשטנית עם השפתיים,
 מסתכמות כולן באישה אחת.
 בלונדינית מתפתחת.
 כמו אמריקה, בהתחלה רואים עיניים עצובות,
 אחר כך את התחת.
 את מבינה, בלונדינית,
 שקודם רואים לה עיניים, אחר כך את התחת
 וכמו שאמריקה מתפתחת,
 ברור שתגיע רחוק.
 (פאוזה) אלי.
 מכל הגברים שחלמו על העיניים שלה,
 רק אני ידעתי לחלום על התחת.
 (מביט בסוחרת)
 את מבינה, אני חולם עם חזון.
 לא במובן הגופני, חלילה,
 במובן פילוסופי עמוק.
 לא אחד שמבזבז זמן...
 הסוחרת: (מביט בה) עם אשתו החוקית.

השניים מחליפים מקום וחוזרים להביט אל הגבולות.

הסוחרת: החלום שלך הזדקן ואתו הבלונדינית עם התחת.
 אצלי הגבר מת צעיר.
 החזון שלי לא סתם מתפתח.
 הגבריות בתמציתה, האיבר הכי גברי בגוף,
 עומד קבוע, מרוח בשמן.
 (פאוזה) השיער שלו.
 אתה מבין, שלא כמוך,
 שמצפה לתחת שיבוא מאמריקה,
 כאילו לתחת אין עיסוקים טובים יותר ממך,
 לי יש כבוד לגברים לא מושגים.
 (פונה אליו) בכל פעם שאתה מעוות את פרצופך,
 מרעיד את עצמך על המיטה שלי
 ושואל אותי אם הרגשתי את האדמה זזה,
 אני רואה לנגד עיני את הבלורית.
 ככה לא צריכה לנסוע לאמריקה.
 ככה אמריקה תמיד איתי.

פונים אחד אל השנייה.

הסוחר: כשאני איתך, אני בעצם באמריקה...
 הסוחרת: אם תרצה, אהיה תחת בלונדיני.
 הסוחר: אם תרצי, אהיה בלורית.
 הסוחרת: זאת מתכונת לחיי נישואין.
 הסוחר: וגם העניין שאין מישהי...
 הסוחרת: או מישהו...
 הסוחר: אחרת.

פאוזה. נכנסת הזונה. נעצרת במרחק מהסוחרים.

הזונה: מי שם?

הסוחרים פונים ומביטים אחד לשנייה.

הסוחר: (קופא) מהגבול שלך.
 הסוחרת: מהגבול שלך, שטוח בלורית. (פאוזה) מי שם?
 הזונה: (למורה, שעוד לא נראה) לא אחד. שניים.
 הסוחרת: (באה לסוחר) מילאת לעצמך את הראש בתחת. קליינטית מאחוריך, מפרנס. (פאוזה) זוו.
 הסוחר: (מפנה מקום) תבררי אם לגבול.
 הסוחרת: תכף יתברר!
 המורה: (נכנס מאחורי הזונה. כמשנן) אלה שעוד רואים שהאור קיים,
 שיתנו ליופי שהם רואים להוליך אותם...
 הסוחרת: (באה למורה ולזונה. לסוחר מאחוריה) הולכים אחרי היופי.
 הזונה: (למורה מאחוריה) מבינה את השפה שלנו.
 הסוחר: תבררי אם יש מצוקה לנצל.
 המורה: את הפנים של הילד, לפני שמת, זוכר...
 הסוחרת: (לסוחר) אמר פנים של ילד מת.

הזונה: (למורה) היא יודעת על הילד.
 המורה: לא זוכר אם אמר את השם שלו...
 הסוחרת: (לזונה) באתם משם, זאת אומרת שאתם לשם.
 הזונה: (לסוחרת) חיפשנו אתכם שעות ארוכות.
 הסוחר: 'חיפשו אותנו שעות'... תשאלו אם מעבר לחנופה, יש פרנסה.
 המורה: לא אמר את השם, נכון?

הזונה והסוחרת פונות האחת אל השנייה.

הסוחרת: גם אם זה לא נראה, מחכה לכם אושר.
 הזונה: מקווה שאת לא עוסקת בחיזוי.
 הסוחרת: תוכנית עסקית של מקצוענים, לא שיש לכם אפשרות אחרת.
 מכאן יוצאים עם חליפת זהות חדשה, שארץ חדשה יכולה לבלוע.
 זה לא חיזוי, זאת הבטחה.

הזונה: אתם לא מורי הדרך?
 הסוחרת: אין מורה דרך. במסע החיפוש,
 כל אחד מוצא את דרכו לבד.
 בחרתם לעשות אותה ביחד.
 זאת זכותכם, למרות שלא בהכרח לטובתכם.
 (חצי מבט לסוחר) מצד שני, מי אני שאדבר על זוגיות.

המורה: זאת השחתה של זמן.
 הסוחרת: תגידי לו שאין לכם ברירה.
 ארץ חדשה לא תקבל אתכם ככה.
 נטולים. חסרי...

המורה: אני יודע בדיוק...

הסוחרת: מי היית...?

הזונה: ואני...?

הסוחרת: (מתבוננת בה) את שומרת על עצמך באופן מעורר התפעלות.
 התמזל לשניכם מזל. בעניין של זהות חדשה,
 אין כמו לפגוש (מפנה מקום לסוחר)
 אותו.

הסוחר: (מתבונן בזונה)

המורה: (לזונה) אני אתן לחייל המת שם.

הזונה: (מתבוננת בסוחר)

הסוחר: בראש נראית לי מעט אחרת.

המורה: (לזונה) את מסוגלת לחשוב איך לקרוא

ליילד שלא הבאנו לעולם

ומת כבן שלנו?

הזונה: הפנים שלך מצלצלות מוכר.

הסוחר: (לסוחרת) את רואה? לה אני מצלצל...

הזונה: זה היה במשחקי תפקידים, נכון?

אל תגידי לי. משמרת לילה...

(פאוזה) או משמרת יום...?

הסוחר: בלילות בעיקר. ואת, כל הדרך מאמריקה.

אבל הוא? למה הוא?

המורה: אני והיא הורים מאומצים של חייל...

הסוחרת: באהבה הוא לא שווה הרבה, בעיקר דיבורים.
 בזייפנות הוא פרופסיונל.
 הסוחר: אני זייפן פרופסיונל.
 הזונה: פרופסיונל... צרפתי? (שהיה) ספרדי?
 המורה: (כלוחש לזונה) הוא חקיין של מילים גבוהות.
 יש פה רמאות. חשבת על השם?
 הסוחר: בראש אני איש עולם גדול.
 דובר... כמה מילים בשפות זרות.
 המורה: את חושבת שהחייל ייפגע אם נקרא לו איריס?
 הסוחר: אינטרנציונל, אוריגינל, קרימינל ו...
 הזונה: (חוזרת אחרי מילותיו בשפתייה) לטיני!
 המורה: איריס. קשת בענן.
 הסוחר: פרופסיונל!
 הסוחרת: גבר מגודל!
 המורה: לקשת בענן לא משנה גבר או אישה.
 הסוחרת: סדר שיהיה! סיבת הקיום המשותף שלנו היא עסקה.
 קונים ומוכרים.
 (לסוחר) אתה, מתי כבר תגדל עמוד שדרה?
 אתה גבר לא מבוקש עם כשרון אחד.
 תופר חליפות זהות. מצלצל מוכר?
 (לזונה) את ואני נושאות ונותנות.
 המורה: אל תזלזלי בקורבן שהקרבת כדי להגיע לכאן.
 הסוחרת: תגידי לו שעם כל הכבוד לכשרון שלו-
 ללכת בין הפצצות ולהישאר שלם,
 יש החלטות שכבדות על גברים.
 אלה החליטו על הפסקה שבין קרבות,
 הפסקה שסביר שתסתיים בכל רגע.
 צריך להזדרז.
 הזונה: אילו חליפות דובר השפות יודע לתפור?
 הסוחרת: ספדן, כותב דברי אבל מרגשים וסופד על קבר.
 קברן, חופר וקובר ברכות.
 יללן, מיילל זמירות מבית אבא, כרקע של הטקס.
 הזונה: אלה לגברים. ולנשים?
 הסוחרת: לא משנה לאיזה גבול תלכי,
 את 'אשתו של'. אשתו של הספדן, אשתו של הקברן או היללן.
 זה שאת המנוע והמוח, זה עניין אחר.
 בקיצור, יש מגוון. כל האפשרויות הן כאלה,
 שלא יאימו על מולדת ועל איש.
 לא אינטלקטואלים שיציפו שאלות וספקות,
 לא זונות, נשים עצמאיות שיבחנו את המוסר.
 רק כאלה שיתרמו לאווירה הכללית.
 לבחירתך.
 הזונה: (פונה למורה) קברן.
 אוהבת את הפיסיות.
 המורה: ספדן.
 מספיקה המילוליות.

שניהם: (לסוחרת) יללן.
 הסוחרת: (לסוחר) תגיד להם את הסכום.
 המורה: את הסכום?
 הסוחר: בכסף.
 המורה: את הסכום בכסף...?
 הסוחרת: השטרות האלה שמצוירים עליהם אנשים מתים.
 המורה: הבנו את הרעיון.
 הסוחרת: אין כסף?
 הזונה: לא...

פאזזה.

הסוחרת: (מניחה יד על בליטה במכנסיה) אתם שוודדים? אנסים?
 כי אחרי הפעם האחרונה, קניתי 9 מ"מ.
 אני אחת שלא מהססת.
 מציבה את שניכם בטור,
 בין העיניים וכיסוי של חול.
 כדור אחד.
 בלי ספדן, בלי קברן או יללן.
 (מכוונת אליהם את הבליטה)
 אתם פושעים?
 המורה: לא... אנחנו באמת פליטים שרוצים להגיע אל הגבול.
 הסוחרת: אין כסף, אין גבול ואין חיים.
 המורה: (אוחז בידה של הזונה)
 המורה והזונה פונים לצאת.

הסוחרת: (מתדדת את האיום) את חושבת סתם ככה ללכת?
 ברמה האנושית, זה כמעט מעליב.
 הזונה: תחליף של כסף?
 הסוחרת: לא מקבלת כסף מזויף.
 הזונה: משהו במקום כסף.
 הסוחרת: (מרפה) מה את מציעה...?
 הסוחר: לי זה ברור...
 הסוחרת: נשים מדברות פה!
 הזונה: (מתייצבת בפני הסוחר והסוחרת) נעליים.
 כמה קילומטרים על הדרך, במצב טוב.
 לצעוד איתן זאת הנאה צרופה,
 אפשר לרקוד איתן, אפילו לישון איתן.
 אלה נעליים שמציבות גבולות לרגל,
 אבל שימי לב שבין הגבולות יש חופש רב.
 הסוחרת: (מסתובבת סביב הזונה, מביטה בנעליים ומעלה, בגופה)
 אפשר להתחיל בנעליים.
 תחלצי, שנראה שאין איזו הפתעה.
 הזונה: (פונה מהם ומתכופפת לאט כדי לחלוץ את הנעליים)
 המורה, הסוחר והסוחרת מטים ראש ומביטים בישבנה.

הזונה: (בוחנת את הנעליים תוך כדי חליצה. מסיימת לחלוץ. פונה אליהם, מציגה את הנעליים) תחליף הכסף.

השלושה מיישרים מבט. הזונה מסתובבת שוב ומתכופפת. השלושה מטים ראש ומביטים בישבנה.

הזונה: (מתיישרת. מציגה את הנעליים)

הסוחרת: תחליף שנראה מקור.

הסוחר: (מתייצב לצידה) להיות בנעלייך, זאת דרך להתחיל.

אמנם עם כמה שינויים, אבל ככה מערכת יחסים מתפתחת.

הזונה: אפשר נעל לכל אחד.

בכל זאת, חושבת שקיימת שאלה של מידה.

הסוחר: הנעליים מציבות גבולות לרגל,

אבל בין הגבולות יש חופש רב.

גם בלחץ, הרגל תחייך.

הסוחרת: (לסוחר) מתי תבין? אתה יכול להמשיך לקשקש

בתחת הזה שאתה קורא לו ראש.

מידה, היא לא רק התאמה של רגל לנעל.

מידה היא גם של אישיות וביולוגיה.

(לוקחת את הנעליים מהזונה. פונה ומציגה אותם לראווה)

יש ספק? (לסוחר) דע את מקומך.

הסוחר: (פונה ממנה)

הזונה: אלה נעליים שתופרות שתי חליפות,

ליללן ולאשתו.

ויש את הסוליה הרכה.

הסוחרת: (נועלת את הנעליים) הרכות מסתירה חוצפה חיובית.

הנעליים נותנות חליפה אחת בקושי.

הוא יתפור חליפת זהות נשית כיד הדמיון שלי.

(באה אל הזונה) בינינו, זוג נעליים

לא צריכות זוג מכנסיים משומשים ובלויים.

זאת עסקה שיש בה מן האנושיות.

המורה: (בא אל הסוחרת) את עושה הכללות

ואני גבר פרטי מאוד. הייתי מורה לאנשים,

היו לי תלמידים שהלכו בדרך שלי,

כתבתי ספרים וטורים, הייתה אישה וילדה.

אני גבר עם מטען.

הסוחרת: תגידי לו שיש סימפטיה לתחושת המשקל.

אבל זוג אופניים לא זקוק לגלגל שלישי.

זה הטבע. מייתרים את המיותר.

המורה: מיותר זה לא אני.

יש בי תועלת. החיבור שבין הפרטיות שלי

לשלה, הוא עם הבטחה לחייל שמת

וקבע אותנו. יחד.

הסוחרת: (פונה לזונה) יחד, הוא אומר והשתיקה שלך

כמו הפצצות שתכף יחזרו.

(מוציאה את האקדח)

הצעתי עסקה אנושית,

כזאת שיכולה להתבצע ברצון
או בכפיה.

הזונה: (פאוזה) מה יהיה עליו?

הסוחרת: הוא יכול להמשיך לרוץ

בין הפצצות, אל הגבול, מרחק לא רב של הליכה,
משם אל הגבול השני.

עד שייגמר לו המזל.

המורה: (בא אל הסוחרת) מי שחי כל חייו בפער שבין היאוש לאדישות...

הסוחרת: כן, כן... אין בו פחד מפני שינוי... בלה, בלה, בלה...

(באה אל תוך פניו של המורה) יש מי שצופה, אתה מרגיש?

המורה: איפה...? איפה מי שצופה!?

הסוחרת: (פונה ממנו לקהל) ממש פה...

אור נדלק על הקהל. הזונה נצמדת למורה, שניהם נרתעים. מתבוננים בקהל. הד פצצות נשמע מרחוק.
האור על הקהל כבה.

הסוחרת: (מצמידה את האקדח לראשה של הזונה) הרעש חזר.

הפצצות, שומעת? טפטוף יהפוך למבול.

אני מכירה מקומות מסתור

שמתאימים לשתיים.

הזונה: אני... איתו...

הסוחרת: כמה דקות שהוא פה הספיקו,

כדי להבין שהוא פחות מאפס.

לא מבינה למה בחרת

דווקא בו להיאחז.

הזונה: כבר שעות ארוכות...

והחייל שמת... ולפני כן הייתה נשיקה...

אנחנו נאחזים... יחד...

הסוחרת: (מתדדת את האיום) צריך אישה

כדי להרגיש את ה... כאב המשותף...

הזונה: (עוצמת עיניים ועוצרת נשימה כמחכה לירייה)

הסוחרת: (מרפה את האקדח) או גבר...

(למורה) אתה בכל זאת בעל ערך,

אם אישה כזאת מוכנה לעצום עיניים עבורך.

(פונה לסוחר) היא מזכירה לי אותי,

כשרק התחלנו והייתי מוכנה

לעצום עיניים בשבילך.

הלכתי עד קצה העולם בשבילך.

עד לכאן. כאן איבדתי אותי כך.

עצימת העיניים שלה העלתה בי

את האישה שהלכה לאיבוד.

מן חיות כזאת שאין כוח

להתנגד לה. בחיי...

(מושיטה לסוחר את האקדח) תרוויח גם אתה מהחיות שלי.

תתפור לעצמך את חליפת הגבר שאבד,

שתיקה אותך החליפה לאמריקה,

אל התחת הבלונדיני.

אתה עכשיו חופשי כמוני.
 הסוחר: (מסרב לאקדח) בדרך לגבולות, הפצצות,
 הן לא מבחינות בין אישה לגבר...
 הסוחרת: הגבול במרחק לא רב של הליכה
 והפצצות היום חכמות מאוד.
 הן יודעות להבחין באישה
 ששטף אותה מזל טוב.
 (מחייבת אותו לאחוז באקדח)
 הסוחר: אני לא יודע...
 הסוחרת: יש לך עסק לנהל ועסקה לסגור. (פונה ממנו)
 הסוחר: (מכוון את האקדח אליה) אני יורה...
 הסוחרת: אין לך אומץ.
 הסוחר: (מכוון לראשו) בעצמי...
 הסוחרת: גם אם היה מצפון,
 לא היה לי מקום בו בשבילך.
 (יוצאת)
 הזונה: יש לך את ההיא, מאמריקה.
 הסוחר: כל האמריקאים חסרי לב.
 יוצרים חלומות שאי אפשר להגשים אותם.
 המורה: שלא תבין שלא רגיש למצבך.
 הנעליים ניתנו וחליפה עוד לא נתפרה.
 תסביר איך תתבצע העסקה.
 הסוחר: (מאיים בנשק על הזונה) תבטיח לי...
 המורה: לא יכול יותר להבטיח.
 הסוחר: שתזכור...
 המורה: לא יכול יותר לזכור.
 הסוחר: אתה, כמוני, מעדיף לאבד את חיך
 מלאבד אותה, נכון?
 המורה: (מביט בזונה) כשאני מביט בה,
 יש לי דברים להגיד.
 הסוחר: לא חושבים כשמביטים בהן.
 פשוט אומרים, נכון?
 המורה: הנה, אומר שמעדיף לאבד...
 הסוחר: (לזונה) תספרי סיפור לפני השינה.
 רוצה לישון כשאת מלטפת את שיערי,
 גורמת לי להרגיש שאני באמריקה.
 אביר שלא ימות משיברון לב.
 ללכת לישון לתמיד,
 עם התמונה שלך בראש.
 (פונה למורה ודוחף את האקדח לידו)
 תלחם כבר, בשם כל המין שלנו,
 היא ראויה שתלחם עליה.
 המורה: מעולם לא יריתי...
 הסוחר: אומרים שזה משחרר.
 (יורד על ברכיו) עלי זה פשוט.
 אני כבר ריק מחיים.
 המורה: (משתהה)

הסוחר: תגיד לעצמך, לא מבטיח לזכור...

המורה: לא מבטיח לזכור...

הסוחר: (עוצם עיניים. שהיה) נו...

המורה: אני לא מצליח...

הסוחר: תגיד לעצמך, הוא שום דבר,

יתוש מטריד שנותנים לו מכה ועוברים הלאה...

המורה: יתוש מטריד... זה לא עובד.

הסוחר: תירה בי כבר, חתיכת כלום בין הרגליים,

אישה בתחפושת של גבר...

המורה: (יורה בו)

הסוחר: (מתמוטט ומת)

שהיה.

המורה: מה... עשיתי...

הזונה: (באה למורה ולוקחת את האקדח מידו)

המורה: זה קרה... בלי לחשוב...

הזונה: יש הרבה חול שאפשר לקבור אותו תחתיו

ואיתו את האקדח.

המורה: (פונה אל הקהל. מחפש בחושך) אתם שם, היושבים בחושך ומציצים על חיי.

אם לא איכפת לכם, אספר לכם סיפור.

פעם הייתי מורה. יום אחד סיימתי לעבוד והתיישבתי על ספסל מתחת עץ.

ניגשה אלי הילדה הקטנה שלי והתיישבה לצידו.

היא שאלה אותי, אבא, מה צריך לעשות כדי להיות אתה.

עניתי שאני לא יודע. אני פשוט אני.

כן, היא ענתה, אבל צריך ממש לרצות, לא?

(מביט בקהל, מחפש בחושך. חוזר לזונה)

חושך.

סוף מערכה שנייה

בין התרחשויות 2.

מספר: החמלה המבורכת - מעט הנחמה שיש בדרך הזאת -

לעבור אותה בשניים - אשליה או מציאות? - וכך חייו של אדם אורכים שישים-שבעים-שמונים -

ועדיין - אדם על ערש דווי - יאמר שחלפו לו ככה ובפליטת אוויר אחרונה ישאל אותו אדם לשם מה?

והריקות תשתלט עליו - זאת אומרת - אתם מכירים אותה - כן? - הריקות -

היא לא טובה או רעה - היא בדיוק כמו המשמעות - רק הפוך - וגם בריקות - זוכר - זוכר הכל -

האשליה והגבול - הספק - הריקות - זוכר הכל -

במדרונות הזמן הצחיח

הכל אני זוכר

אבל רוצה להשכיה. (לוגם מהבקבוק)

מערכה שלישית

1.

כעבור שעות אחדות. המורה והזונה הולכים בשממה.

המורה: אמרה, הגבול הוא שם... מרחק לא רב של הליכה... והליכה אורכת ואורכת ואין גבול בסופה.
 הזונה: זה טבעי שמתגעגעים תוך כדי הליכה?
 המורה: ולאורך כל הדרך, היא מדברת...
 הזונה: אני כן... לארוחות הגורמה... מתגעגעת...
 המורה: על געגוע ואני, מתגעגע למה שעוד לא היה...
 הזונה: לשגרה... מתגעגעת...
 המורה: אני, בסתר לב, מקווה שהגעגעו שלה יחלוף...
 הזונה: לאהבת הבריות... מתגעגעת...
 המורה: שאת הגעגעו, כמו את הסוחר, היא תקבור ותשים מאחור...
 הזונה: לחייל... איריס... שרצה מה שמתחרז בקדמה...
 המורה: שהנשימה תהיה כבדה עליה...
 הזונה: זרימה וודאית וקבועה שכזאת...
 המורה: למרות המילים השונות שהיא מוצאת, כדי לתאר אותו דבר, תחושה כזאת, מגרדת בתחתית...
 הזונה: אוח... הגעגעו... הייתי מחבבת אותו לו היה מופיע, כך סתם, פתאום...

המורה והזונה עוצרים לרגע. שקט קצר.

המורה: חושב שתקווה קטנה מתגשמת והיא תיתן, בשקט, לאפיין את התחושה...
 הזונה: (שהיה) פתאום... הצער...

חוזרים ללכת.

המורה: עכשיו נשמע מילים שונות על צער...
 הזונה: זה טבעי שמצטערים תוך כדי הליכה?
 המורה: ואני, מצטער על מה שעוד לא היה...
 הזונה: אני כן... על אהבת אמת שלא ידעתי...
 המורה: וככל שאני, בסתר לב, מקווה שגם את הצער שלה היא תקבור...
 הזונה: על כל הילדים שיכלו להיות שלי...
 המורה: שכבדות הנשימה כבר תשפיע...
 הזונה: על נכדים שילדים יכלו להוליד לי... מצטערת...
 המורה: וככל שמקווה שמגרונה יבקעו רק חרחורי המאמץ, התחושה הזאת גועשת, מתחתית ועד גרון...
 הזונה: הייתי מחבבת צער, לו היה מופיע, כך סתם, פתאום... אוח... הצער... בריא, בשרי...

המורה והזונה עוצרים לרגע. שקט קצר.

המורה: (מביט בה)

הזונה: (ממשיכה ללכת סביבו ולמלמל)

המורה: (לקהל) ככה ממשיכים ללכת, ככה היא מדברת ופתאום, החיות שבמילים שלה, אוזנת לי בגרון.
 פתאום, להביט בה, מאיץ לי את הפעילות ולא בגלל ההליכה. ואני משתומם. (מביט בה)

הזונה: (מלמולה פוסק. הליכתה איטית)

המורה: (חוזר לקהל) מבט נוסף אליה וזה מכה בי.

ממש מעבר לגבול, חייב להיות עולם גדול יותר, צבעוני,
שעוד לא הכרנו. בטח יש בו דוכנים ציבוריים לאנשים כמוני ולנשים כמוה.
שם, מעבר לגבול, נוכל להסתובב, היא ואני, יד מונחת על כתף,
הסתובבות שכזאת שתאמר,
שונים אנחנו,
אבל בחרנו להתגעגע ולהצטער ביחד. (שהיה)
באשר לשאיפה שלה לשגרה...
הזונה: (נעצרת) נראה לי שעדיף לשבת.
המורה: (לזונה) יהיה קשה לקום.
הזונה: אולי לא ארצה לקום. מי יודע? תמשיך ללכת. אני אשב.
המורה: הגעגוע והצער...
הזונה: סיבה לשבת...
המורה: להמשיך...
הזונה: זה כבד מכדי לשאת.
המורה: זה כבר לא רחוק.
הזונה: זה כבר נאמר לפני זמן...
המורה: עברנו את מרבית הדרך.
הזונה: (עומדת לשבת)
המורה: (אוחז בזרועה)
המורה: תביטי למעלה ותקשיבי. (מרים ראש) יש עכשיו מוסיקה כזאת...
הזונה: (מרימה ראש)
המורה: של שני גרגרי אבק שנישאים ברוח...
הזונה: (מביטה במורה)
המורה: (מביט לכיוון הגבול) ועושים את דרכם אל מעבר לגבול...
הזונה: (מביטה לכיוון הגבול)
המורה: ושם, מנגנים את עצמם בלי דעת. (פאוזה) את שומעת?
הזונה: (מביטה במורה. שהיה) אבל הגוף...
המורה: (מסובב את גבו לזונה. נושא אותה על גבו)

2.

כעבור כשעה נוספת. קרוב לגבול. שומר הגבול עומד עם נשק שלוף. הדי הפצצות נשמעים קרוב.
המורה והזונה נכנסים. המורה אוחז בידה של הזונה.

השומר: תגיד לי שזה אתה, המפקד.
(פאוזה)

המפקד, זה אתה...?

המורה: לא. לא מפקד.

השומר: מי שם?

המורה: שניים. עם רצון אחד. קטן.

השומר: (בוחר אותם מרחוק)

ברור שזה יקרה. דווקא כשהמפקד יוצא למשימה

אתם באים. שניים, כמו אמא ואבא

שעושים לילד נו-נו-נו.

אתם לא בענייני נו-נו-נו, נכון?

בטח יש לכם טיפה של רגש.

תחשבו שאני הילד שלכם.

לכו לסכם סיפור חיים של מישו אחר
 ותחזרו עוד שעה.
 אני מבטיח. אחכה לכם פה.
 עוצם עיניים וסופר עד שלוש. (עוצם עיניים)
 אחת... שתיים... שלוש... (פוקח)
 המורה: אין לנו לאן ללכת.
 השומר: אתם יכולים ללכת לכל מקום,
 מלאכים של חושך...
 המורה: אנחנו רוחות רפאים. שקטות, לא מורגשות.
 נחלוף על פניך בלי שתשים לב.
 ככה, בנשימה אחת שלך,
 נחצה את הגבול. כשתנשום נשימה שנייה,
 כבר נטייל, היא ואני, יד מונחת על כתף,
 בין דוכנים ציבוריים. בכלל לא תדע.
 השומר: אני מכיר את השמועה על רוחות שכמותכם.
 אתה תחלוף, היא תפתה, אני אתפתה,
 אתה מאחורי הגב ואני 'לשעבר'.
 המורה: תסתכל על מי אתה מדבר.
 אתה נותן אשראי גדול של תחכום
 לשניים שבקושי מצליחים לבלוע.
 הכוח בידיים שלך,
 אתה לא צריך לפחד מאיתנו.
 השומר: זאת פעולת ריכוך?
 בטירונות, היה קורס שלם על מלאכים שחורים.
 אידיוט שכמוני, ניצלתי אותו לשינה.
 לא יודע איך צריך להגיב.
 בטח יש איזו תרגולת.
 הייתם חייבים לבוא דווקא עכשיו?
 המורה: אולי היינו מתעכבים מעט,
 אם היינו יודעים שזה לא נוח.
 השומר: עכשיו יש לי שם תואר נוסף.
 עד לפני שעה הייתי רק שומר הגבול.
 המורה: לפני שעה עוד חיפשנו את הדרך לכאן.
 השומר: היה בתולי להיות תמים.
 לא טרחתם להגיע כשלא היה לי מה להסתיר.
 המורה: אנחנו לא כדי לגלות. הסיפור שלנו יתחיל...
 השומר: אתה תיתן לי לסיים. אם כבר באתם
 לפחות תיתנו לי לסכם את עצמי!
 (פאוזה)
 הכל קרה מהר.
 פתאום הוא הופיע, כמו קסם רע.
 במבט ראשון הוא לא היה, במבט שאחריו
 הוא רץ לכיווני,
 צעק מילים בשפה לא חברית.
 המפקד צעק, שומר,
 אויב לפניך, תפעיל את התרגולת.
 התרגולת. ניסיתי להיזכר בה.

למה, לעזאזל, אני תמיד נרדם בפעולות ההכנה.
 לא מצאתי בראש תרגולת.
 היה דחף. אני, או הוא.
 כדור אחד במצח, בין העיניים שלו
 שקפאו, פעורות בהפתעה,
 כשהגוף שלו הרפה את עצמו,
 התרוקן מחיים כמו בלון שנדקר.
 (פאוזה)
 המפקד בעט בו שלוש פעמים,
 כדי לוודא שאין עוד איום.
 אתה גיבור, הוא אמר. אמנם רק שנינו נדע,
 אבל זה מה שחשוב.
 (פאוזה. מרפה את הנשק)
 ידעתי שתבואו.
 המורה: מניסיון אני אומר לך.
 העבר הוא סוס מת,
 גם אם לא התכוונת להרוג אותו.
 צריך לכסות בחול ולשכוח איפה.
 השומר: (מתקרב אליהם)
 לא הייתה לי כוונה
 לפגוע דווקא בו.
 הוא בחר את הכוונה שלי.
 המורה: אין אשמה, כי אין צדק.
 השומר: הוא כבר איננו,
 אני עוד פה, מאוד פה, הרבה פה.
 לא מצליח לחשוב על עצמי.
 המורה: העתיד הוא סוס פרא,
 שבהווה צריך לאלף אותו.
 השומר: (בא אליהם קרוב) אני בהווה.
 המורה: תן להווה להתעורר.
 השומר: עד לפני שעה היו לי תוכניות.
 המורה: החיים הם סידרה של אירועים
 שאין להם קשר עם התוכניות שלך.
 השומר: עכשיו אני יודע.
 המורה: אבל אסור לך לוותר. תחלום.
 ככה לפחות יש תקווה.
 השומר: בחיי...
 המורה: גם אם היא קלושה,
 תיאבק על הזכות שלך לתקווה.
 השומר: יש לי זכות לתקווה...
 המורה: אל תיתן לאיש לקחת ממך את הזכות...
 השומר: (מניף את הנשק למולו)
 המורה: (פאוזה) גם לי יש זכות...
 השומר: אתה תיתן לי לסיים. אם כבר באתם לסכם,
 תיתן לי את הזכות להלחם על התקווה שלי.
 (פאוזה)
 הדברים שאמרת החזירו אלי

את המחשבות שהעסיקו אותי
 בכל השעות והימים של שמירה על הגבול.
 מחשבות, שחזקות גם מירייה בין העיניים.
 (פונה ומביט בזונה)

הזונה: (פאזזה) אני חושבת שפעם ידעתי

לתרגם מבט כזה של גבר
 למילים שמבטאות את המחשבות שלו.
 אחר כך, אני חושבת, ידעתי
 לתרגם את המחשבות שלו למעשים.

השומר: (למורה) זאת התקווה שלי.

אישה בשלה וכסף גדול. כסף גדול
 ואישה בשלה. יש עוד התלבטות
 לגבי הסדר.

המורה: עם הזכות לתקווה, באופן טבעי

באה גם הזכות להתלבט.

השומר: (מרפה את הנשק) אתה בטח מבין

שכסף גדול ימשוך נשים בשלות.

כמו דבורים מזמזמות הן תסובבנה אותי.

לי תישאר הפעולה המורכבת.

לבחור אחת. (פאזזה) אולי עוד אחת...

בכל מקרה, לא יותר מארבע. נשמע לך סביר?

המורה: אתה לא חייב להתחייב לאחת...

השומר: (כממתיק סוד) אצלך זה הצליח...

המורה: היא ואני, אנחנו סיפור מעט ארוך,

אבל אם אתה מתעקש,

כשראיתי אותה לראשונה, היא הייתה...

השומר: (מביט בזונה) עסיסית.

הזונה: לזה קוראים מחמאה.

המורה: בודדה. אני רציתי...

השומר: להזמין כנף של עוף

ולקבל על הצלחת נתח פילה בקר.

הזונה: צלוי מעט, קורט מלח ופלפל שחור

ושן אחת של שום.

השומר: רך כמו אחוריים של אישה.

הזונה: ליצור חריץ, בדיוק באמצע...

השומר: (למורה) יש לי זמן להוסיף פרט נוסף?

המורה: תראה, לך העתיד כבר ברור...

השומר: אישה בשלה, כסף גדול וארוחות גורמה.

(לזונה) לא מתחייב על הסדר.

הזונה: הסדר יהיה אקראי.

המורה: הנה, הגענו להסכמות.

אתה תלך אחרי העתיד שלך...

השומר: (מתבונן במורה)

המורה: אנחנו אחרי שלנו...

השומר: (לאט מניף את הנשק)

המורה: אני אתן לך לסיים...

השומר: בתור מלאכים שחורים שבאים כדי לסכם אתם יודעים לפזר אשליה של סיפור שלא נגמר. נשים וכסף ובשר...
 אם כבר לסכם, שיהיה בטעם טוב, בהבטחה שתתגלה מהר מאוד כהבטחת שווא.
 ספר לחולה שמחר תזרח השמש,
 כשיש לו עוד שעה לנשום.

השומר מתרחק מהם מעט, נשקו מאיים על המורה והזונה. המפקד נכנס בסערה.

המפקד: עוד החול טרי על הגופה, שכדור לה בין העיניים, והנה אנחנו, עם עוד שניים, מוכיחים שמשתלם להקשיב בשיעורים. תן לי רקע, שומר.
 השומר: מתחתי את הזמן, המפקד. גרמתי להם להאמין שאני מתייסר בנקיפות מצפון. עשיתי אותם מלאכים של חושך.
 המפקד: מלאכים של חושך... הדמיון שלך תפס תאוצה.
 השומר: הם בלעו את הפיתיון, בדיוק כמו שלימדת אותי.
 המפקד: אכן, לימדתי אותך דבר. תן לי הערכה, שומר.
 השומר: מעריך שהם... משתמטים... מזן אנרכיסטי...
 המפקד: משתמטים - אנרכיסטים? באמת? (לתוך פניו של המורה) פעילי זכויות אדם, שהפכו לנהנתנים? בקבוקים של יין, סטייקים עסיסיים, (לתוך פניה של הזונה) נשנושים גופניים... בקיצור, פחדנים שמשאירים לאחרים את הזכות להרוג ולמות.
 השומר: תיאור מדויק, המפקד.
 המפקד: על מה אתה מתבסס?
 השומר: מראה עיניים ומשמע אוזניים, המפקד.
 המפקד: (מתבונן בשניים) מרשים. ולמה לא פעלת כבר?
 השומר: התאפקתי, המפקד. השארתי לך את הכבוד לסכם את שני אלה.
 המורה: עוד לא מסכמים דבר.
 המפקד: (למורה) לא פניתי אליך. (לשומר) אתה גיבור.
 השומר: מי שמאפק את יצריו בסופו של דבר...
 המפקד: מוצץ פטמה.
 הזונה: בחיי. תחושה של חיות...
 המפקד: (לזונה) גם אלייך, עם הסתייגות קלה, לא פניתי. (מחדד מבט בה)
 המפקד: שים לב, שומר. הנה שיעור על רטוב. (פונה למורה ולזונה. שולף פתק מהוה וקורא ממנו)
 תמיד יישאר בכך ספק, שמה לא הספקתם. הספק הוא לא טוב, או רע.
 הוא בדיוק כמו הוודאות. רק הפוך.
 הספק הוא נחלת כולם. תתנחמו. (דוחף את הפתק לכיס)
 את הוודאות אנחנו נספק.
 הזונה: (מנקה משפתיה את הליפסטיק. מוציאה מהתיק ליפסטיק אחר ומורחת)
 המורה: (לזונה) יש לנו וודאות, שלא יהיה ספק.
 את יכולה לחצות איתי את הגבול, בלי ליפסטיק אפילו.
 הזונה: לא חושקת בגעגוע יותר.
 המורה: אלה יהיו געגועים קצרים. מיד כשאסיים לעבוד, אחזור.
 הזונה: לצער, לא משתוקקת.
 המורה: לא אגרום לך צער, מעבר למה שהחיים יתנו.

הזונה: מתאוה להשביע רעב בארוחות...
 המורה: גורמה. אני אלמד למה את מתכוונת בזה.
 הזונה: (מכניסה את הליפסטיק לתיק) ליפסטיק של היילים. תמיד מתאים פה.
 המורה: לא משנה הצבע שאת שמה על השפתיים, את אוחזת לי בגרון.
 לא יכול להיות שרק הפעילות שלי מואצות. מעבר לגבול יש עולם גדול וצבעוני.
 שם נסתובב, את ואני, יד מונחת על כתף. הסתובבות שכזאת שתאמר,
 שונים אנחנו, אבל בחרנו להיות...
 הזונה: לחוד. (פאוזה) נחצה את הגבול ומה? תרצה שאחתום נאמנות.
 ואני, איך יכולה לחתום נאמנות? הלילה אתה, בבוקר הוא. שמת לב שהלילה נגמר?
 המורה: בסוף היום יבוא עוד אחד.
 הזונה: כשיבוא, נראה. אולי יהיה עמוס.
 המורה: (אוחז בה ומנשק אותה)
 הזונה: (מתמכרת לנשיקה)
 המורה: (מרפה ממנה)
 הזונה: בחיי...
 המורה: מנקה רעלים?
 הזונה: (פאוזה) אתה במצבך. לי יש עוד סיכוי.
 המורה: (פאוזה. מהדק ידיים על צווארה)
 הזונה: (מנסה להשתחרר מאחיזתו)
 המפקד: כמו דגים שמנסים למנוע את הבלתי נמנע.
 (מחדד. למורה) הרי אגבור עליך בהנפה של יד.
 המורה: (מרפה מצווארה)
 הזונה: (למורה) כן... הפנים שלך מצלצלות מוכר. זה היה במשחקי תפקידים...?
 המורה: אני אדריכל קוריאני, את גננת...
 הזונה: (פאוזה) אין צלצל. אפילו זמזום אין.
 המפקד: היה לך את כל הזמן שבעולם.
 הזונה: (למפקד) אני מוכנה לשוב לשגרה המבורכת. אוח...
 המפקד: (דוחק את המורה מהזונה) בחרת להלחם עליה מאוחר מדי.
 עכשיו, כשאתה פוגע בה, אתה פוגע בנו. נכון יותר, בשני עקרונות נעלים. התענוג והילודה.
 בקיצור, ברחם שלנו. (לשומר) אתה ראשון, שומר.
 השומר: אני, המפקד?
 המפקד: תראה בזה מדליה. אות של הצטיינות.
 השומר: (מהסס)
 המפקד: קדימה, גש אליה.
 השומר: (ניגש אל הזונה) פרדון, סילוופלא, בונז'ור...
 המפקד: אל תנסה להרשים אותה בשפה שאתה לא מכיר.
 הזונה: (לשומר) אתה מתבייש? אתה מהגברים שזקוקים להיכרות לפני ש... אין בעיה. נכיר קודם.
 (לוחצת את ידו של השומר)
 השומר: (מסיג את ידו מידה)
 הזונה: אל תהיה נבוך מכישלון ראשון. כישלון ראשון הוא רק סימן לכישלונות הבאים.
 הד של פצצה נשמע קרוב.
 המפקד: (לשומר) אם לא תפעל, היא תדבר את הזמן שיש לכם. הפצצה הבאה מסוגלת לנחות לך על הראש.
 לך יש מה שצריך, כדי להראות לה את הדרך.
 השומר: (מניף את נשקו למולה)

הזונה: אוהבת חיילים. יכולה לראות, מבעד לכוונת, את העיניים שלהם. כשיש עיניים...

השומר: (מקרב את הנשק לפניה)

הזונה: מאחורי כוונת, יכולה לדעת אם...

השומר: (מחדד את האיוס)

הזונה: (ממלמלת) יש כוונות טובות. (שוקת)

השומר: בחיי... (פאוזה) זה שיעור שלא אשכח, המפקד. (מורה לזונה את הדרך)

הזונה: (משתתה מעט. יוצאת)

השומר: (יוצא אחריה)

המפקד: בזכות הפעילות הפטריוטית הלא צפויה, הרווחת רגע או שניים.

מחווה אנושית, אם אתה כבר עומד לסכם.

המורה: (מביט אחריה) אותה אני כבר לא רואה. (פונה ומביט אל הגבול) הגבול כל כך קרוב.

(פונה למפקד) מי אתה? אני לא זוכר את הפנים שלך. היית תלמיד שלי...?

תזכיר לי איפה ישבת בכיתה. (פאוזה) אני מתנצל. היו לי הרבה תלמידים,

אני לא יכול לזכור את כולם. אתה זוכר שאמרתי שהמצוי בפרטים הקטנים,

הוא זה שבסופו של דבר...

המפקד: מצייר את התמונה הגדולה.

המורה: ומי שלא לומד מטעויות העבר...

המפקד: יחזור עליהן בעתיד.

המורה: (בא למפקד ומנער אותו) אכן, למדת דבר... למדת... (מרפה ומתרחק מעט) דבר... אתה זוכר...

למרות שנשלחת לתיקון...

המפקד: היה לי מורה כמוך. הייתה לו דעה, הייתה לו שפה להשתמש בה. לא יכולנו להרשות את זה.

המורה: ככה אמרתם. פתאום עברתם לגור בבית. אשתי, הילדה הקטנה ואתם. בכל פינה הייתם.

המשפחה שלי והמולדת. בחדר של הקטנה, במקלחת, בחדר המיטות שלי. בכל פינה!

אחרי ששרפתם את הספרים, אחרי שכתבתי בשם של זונה, דרשתם נאמנות.

לא הייתה לי אפשרות אחרת.

המפקד: במקום נאמנות, חיקוי של מוות. (מגנח) אנחנו היינו חכמים מכם.

אנחנו והמשפחה שלכם. זרקנו אתכם אל מעבר לגבול.

המורה: כדי להגיע לגבול הזה!

המפקד: לך הייתה כוונה. למציאות הייתה תוכנית אחרת. זה קורה כל הזמן, לא בהכרח נגדך.

המורה: אני רוצה שיהיה בהכרח נגדי. אז אולי אדע שיש משמעות למעשה שלי.

המפקד: המעשה שלכם? הוא פסיק בין הפצצות. כמו מלחמה בת מאה שנה. מי זוכר למה?

מרגע שחציתם את הגבול, כמו מרחם, דהרתם, כמו סוס עיוור, להגיע לגבול שממול.

לקו הסיום. אתם לא השכלתם להבין שבדרך צריך לעשות מעשה.

מעשה אחד שילדה תוכל להתגאות בו. להצביע עליכם ולומר, הנה, זה אבא שלי.

המורה: (פאוזה) יכולתי לעשות מעשה...

הד של פצצה נשמע קרוב. השומר נכנס.

השומר: העונג, המפקד. הספקתי בין הפצצות. גם הסיכוי לילודה קיים. (מזדקף)

האובייקט עוד מתנגד חלושות, אבל רפוי ומפושק, המפקד.

המורה: (בא אל השומר) אנהג בך כאב. אומר לך שיש סיבה

להשאיר את העיניים פקוחות. תן ליופי שאתה רואה להוליך אותך.

השומר: אתה כמו אבא שלי. חושב שאני תוצאה של הכישלונות שלו.

המורה: הכישלון שלי, צריך להיות סיבה להצלחה שלך. תבין, החיים הם לא מות גיבורים.

אני אמצא את הדרך להפסיק את הפצצות. ככה תוכל לחיות. פשוט... בשביל לחיות.

בשביל עתיד אחר.

השומר: אבות מגלגלים על הלשון את המילים האלה, חיים, עתיד.
 אלה הבטחות שווא. יש רק עכשיו. לפני הפצצה הבאה. לא עוסקים באשליות.
 המורה: ואני נשאר עם יכול היה להיות...
 המורה: (בא אל השניים) תוכלו למסור לה... שאם שוב נפגש... (פאוזה)
 ככה, כשאתם מתבוננים בי,
 אני לא מזהה את הדמות שמשתקפת מעיניכם. זה אני, שם?
 צרה וכמעט שקופה, הדמות בעיניים שלכם. אם לא הייתי יודע, לא הייתי מזהה אותי.
 מורה בלי תלמידים, בעל ללא אישה, אבא ללא ילדה, ללא חייל שקרא לו אבא. (פאוזה) רוצח.
 עומד על חבל מתוח. נאחז, כדי לא ליפול, באישה שיכלה להיות שלי. בוחן את גבולות חיי.
 לא שייך לקולקטיב, לאשליה שבניסיון למלא את החלל שיש בכל אחד, בשייכות למולדת.
 בין גבול אחד לשני, במקום ליצור לעצמי חיים בדרך, השארתי את החלל ריק.
 ובסוף הדרך, פוגש... אותו...
 (מתקרב מעט. מחדד מבט בעיניהם)
 מי אתה שם, לעזאזל. מי זה שמביט בי בעיניים שלכם?
 המפקד: הפצצות קוצבות את אורך סיפור חייו של אדם. האדרנלין חייב לשמור על הרמה.
 אחרת מגיע תאריך התפוגה. (לשומר) זאת חוויה ראשונית עבורך. בשלושה.
 השומר: בשלושה, המפקד?
 המפקד: תגלה שיש גם עונג בלי התנגדות, שומר.
 המורה: ואני...?
 המפקד: יש עכשיו שמועה כזאת, על גרגר אבק שנישא ברוח ונוחת
 ומצטרף לאחיו הגרגרים...

המפקד והשומר יוצאים.

סוף מערכה שלישית

תום התרחשות.

המורה פונה לקהל. מחפש אותו בחושך.

המורה: אתם שם, היושבים בחושך ומציצים על חיי...
 אם לא איכפת לכם, אספר...
 הילדה שלי, קראו לה איריס, שוב התיישבה על הספסל לצידי...
 אמרה לי, אבא, העץ הזה, שמתחתיו אתה יושב, היה כאן כשנולדתי...
 ואני מבקשת לעצמי שיהיה כאן כשאזדקן.
 ואתה, היא שאלה אותי...
 מה אתה מבקש לעצמך...?

פאוזה. מחפש את הקהל בחושך.

ביקשתי לעצמי שעה אחת של נצח...

פאוזה.

האם זאת הייתה השעה...?

מי שם...?

מופיע המפקד.

המורה: (עוצם עיניים) אני מוכן... (פאזזה) המפקד... (פאזזה. פוקח עיניים)
המפקד: אתה, במצבך, לא מאיים על אורח החיים שלנו. קדימה, תתיישר אל השורה.

המורה: (מתייצב לפני המפקד)

המפקד: שמאל – ימין – שמאל, שמאל – ימין – שמאל...

המורה: (צועד)

מופיע מספר.

מספר: מולדת

הקשיבי לפעימות הזמן הקצוב

אחרי ששכחתי הכל

אני מתחיל לזכור שוב.

האור דועך.

סוף